

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2021. március 14.
(vasárnap)

Szepesy László

13. TI VAGY TOK A VILÁG VILÁGOSSÁGA

Énekek: 164, 235

Lekció: Máté 5,14-16

Alapige: Máté 5,14-15

„Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fényljék mindazoknak, akik a házban vannak.”

Imádkozzunk!

Szeretnénk hálát adni Neked, mennyei Édesatyánk, hogy az elmúlt héten is megtapasztalhattuk a Te kegyelmedet, irgalmadat. Köszönjük Neked, hogy nemcsak gondoskodtál testiekben rólunk, és nem kellett félnünk, mert szerető Atyaként minden szükségeset megadtál, hanem lelkiekben is vezettél bennünket, akár mélységekben voltunk, vagy éppen bűnt követtünk el, és azt leplezted le, vagy éppen valamilyen áldást adtál, vagy valamit tehattünk a Te országod építésére. Magasztalunk azért, mert mindennapi valóság lehet számunkra az, hogy Te velünk vagy.

Bocsásd meg, amikor úgy teltek el a napjaink, amikor nem láttuk ezt meg hit által, hanem lelki szemeinket becsuktuk, csak e földi, e világi dolgokra koncentráltunk, és sem munkánkat, sem a családdal együtt töltött időnket, sem az Igére való figyeléskor nem Téged kerestünk, Urunk, hanem csak végeztük megszokott módon, kicsit már monoton módon a mindennapi dolgokat.

De köszönjük azokat az áldásokat, azokat az időket, amiket a Te jelenlétben, Szentlelked kegyelme által Veled együtt élhettünk meg, mindazt, ami történt velünk, Veled lehettünk szeretteinkkel, Veled figyelhettünk az Igére,

13. TI VAGYTOTK A VILÁG VILÁGOSSÁGA

Veled tölthettük napjainkat. Urunk, kérünk Téged, hogy tedd a mi hitünket úgy még erősebbé, hogy egyre inkább csak Rád akarjunk figyelni. Segíts, hogy ne vonja el a figyelmünket Rólad semmi, és ahogyan hitbeli elődeink is, úgy mi is, segíts, hogy a Te dicsőségedre éljünk.

Köszönjük Neked, hogy feltámadásod emléknepjén, vasárnap is közösen, képernyők előtt is Téged tisztelhetünk, szívünk alázata, énekeink, imádságaink istentiszteletté válhatnak a Te Szentlelked munkája révén és kegyelmedből. Kérünk, hogy valóban adj nekünk igazi hitet Téged dicsőíteni, de nemcsak ebben az órában, hanem egész életünkben, és ehhez kérjük az Ige világosságát, útmutatását, hisz abban egyértelműen megmondod nekünk, hogyan akarsz vezetni, milyen életben akarsz gyakoroltatni minket.

Így kérünk, hogy a mai ige által is hadd lássunk meg Téged, és hadd jusjunk előrébb a hitben, és könyörgünk, formáld szívünket, akaratunkat, hogy a hallott ige ne csak az értelmünkig, hanem a szívünkig jutva, gyümölcsöt teremjen a Te dicsőségedre. Így kérünk, hogy fogadd kegyelmesen a mi istentiszteletünket, és áldj meg bennünket azzal az igével, ami lélekké és életté tud válni kegyelmedből.

Szent Fiad érdemében bízva kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

Jézus Krisztus a Hegyi beszéd elején sokat beszél rólunk, hívókról, tanítványokról. Először a boldogságunkról tanított minket, majd arról, hogy üldözni és szidalmazni fognak bennünket a Benne való hitért, majd arról hallhattunk, hogy sóvá tett bennünket. A mai igeszakaszban egy újabb munkájára mutat rá Jézus Krisztus a hívők, a mi életünkben, amit egy metaforával fogalmaz meg, és ami így hangzik: „*ti vagytok a világ világossága*”. (Az egész képet nincs időnk kifejtteni egy igehirdetésben, mert nagyon sok üzenete van, ezért a mai alkalommal csak a 14-15. versről szeretnék beszélni, a 16. versről majd a következő igehirdetésben lenne szó.) Először is fontos belegondolnunk abba, hogy ezzel a kijelentéssel, megállapítással, hogy a Jézus Krisztusban hívők valami olyat képviselnek ebben a világban, amely a sötétben kigyúló fényhez hasonlítható, valljuk be, sokan nem értenek egyet. Nagyon egyszerűen arra próbálok utalni, hogy az, hogy „*ti vagytok a világ világossága*” nem azt jelenti, hogy a világ szerint is ez így van. Sokak szerint a keresztyén hit nem hogy világosságot hoz a világba, hanem szellemi sötétséget, hiszen sok esetben ellentmond a tudománynak, az emberi logikának, észnek, és olyan dolgokról beszél, amelyeket nem lehet tudományosan bizonyítani, érzékszerveinkkel tapasztalni. Sokan gondolják úgy, hogy a keresztyénség akadályozza az emberiség fejlődését, nem világosságot hoz, hanem sötétségben tart, és nem előmozdítja a fejlődést, hanem hátráltatja. Napjainkban is egy liberális kisebbség Európában, amely nagy hatalommal és befolyással bír,

és hazánkban is jelen van, a keresztyénségben látja legfőbb ellenségét, mivel mi a Jézus Krisztusban való hitről beszélünk, és kiállunk a család, a férfi és nő közötti házasság, a munka és más egyéb értékek mellett. Világosság? Nem! – mondják ők, inkább sötétség!

Azzal is szembe kell néznünk, hogy gyülekezeteinktől sokan azért maradnak távol, mert a hívők életében inkább a sötétséget, az elkövetett bűnököt látják meg, nem pedig a világosságot, és valljuk be, sok esetben van ennek alapja. Szóval ne ringassuk magunkat álomba, Testvérek, azzal kapcsolatban, hogy a világ, az Istenben nem hívő többség valaha is minket fog tartani a világ világosságának. De félreértés ne is essék, Jézus Krisztus nem erről beszél, nem ezt mondta, hogy ez így lesz, hogy majd a világ fel fog ránk nézni, és úgy leszünk világosság, hogy mindenki tapsolni fog nekünk, és dicséri majd az életünket, bölcsességünket. Nem! Jézus Krisztus semmi ilyesmiről nem beszél. Ebben a metaforában Megváltónk nem arról tanít minket, hogy a világ hogyan fogadja a hívőket, arról korábban beszélt, mégpedig az előző igeversekben, amikor figyelmeztetett minket, hogy üldözni fognak. Ez a kijelentés, amiről most beszélünk, arról szól, hogy Krisztus tanítványai a világba világosságot hoznak, mert Isten adja ezt a világnak, még ha a világ nem is gondolja így. Isten gondolata ez, hogy a hívőket világossággá teszi.

De hozzá kell tennem azt is, hogy sajnós még mi, hívők sem mindig értünk egyet ezzel a krisztusi kijelentéssel. Mi se így gondolunk hitbeli testvéreinkre, mint akik Isten világosságát jelenítik meg a világban, hanem gyakran sötéten látjuk egyházunk állapotát és gyülekezeti testvéreink életét. A bűnt, a hívők lustaságát, világiasságát, szeretetlenséget és sok más ehhez hasonlóat vesszük észre, és kimondatlanul, a szívünk mélyén gyakran csak cinikusan annyit mondunk: ő lenne a világ világossága? Ha igen, akkor nagy bajban van az egyház.

Sajnos a hívők közül sokan nemcsak másokra, hanem magukra sem akarják vonatkoztatni ezt a kijelentést, hogy világosság vagyunk az Istent nem ismerők számára. Van, aki túl nagy felelősségnek és tehernek tartja ezt, hogy az ő életére a hitetlenek így nézzenek, vagy azt vizsgálják. Ha magát keresztyénnek mondja, akkor nézzük csak meg, mit mond, mit cselekszik, hogyan is él, bizonyos helyzetekben hogyan reagál. Sokan azt gondolják, hogy ez túl nagy felelősség, én ezt nem akarom vállalni. Vannak pedig, aki azt mondják magukról: én világosság? Dehogy, ahhoz nekem túl sok a bűnöm! Én nem akarok mások világossága lenni! És ezért hitüket igyekeznek titokban tartani, mások elől elrejteni. Amikor más a véleményük egy beszélgetés során a Biblia alapján, mint a többségnek, akkor gyakran inkább hallgatnak. Hívó életükről (különösen annak jellegzetes részéről, mint például a gyülekezetbe járásról, bibliaolvasásról, vagy arról, hogy embereket testvéreiknek gondolnak és hisznek) igyekeznek minél kevesebbet beszélni. Sajnos még mi, hívők sem vállaljuk fel gyakran, hogy Isten világosságul szánt minket a világban.

13. TI VAGYTOTK A VILÁG VILÁGOSSÁGA

Továbbá sajnós vannak olyanok is, akik ennek ellenkezőjét gondolják magukról, képmutató módon (mint a farizeusok) azt, hogy szinte csak ők az igazi hívők és keresztyének, és csak ők maguk a világ világossága, és senki más nem lehet az, aki nem hasonlít rájuk. Szeretnek mások előtt szerepelni, magukat példának állítani mások elé. Ők már sokat tudnak, sok mindent hisznek, sokat szolgálnak, sok mindent megéltek, ezért magukat méltóknak tartják arra, hogy mások a világ világosságának gondolják őket. Egyszer valahol azt olvastam, hogy a zsidók a nagyra becsült rabbijaikat, nagy tudású tanítóikat hívták így, hogy ők a világ világossága, mert nagy tudásukkal fénylenek.

De gondoljuk végig, Testvérek, hogy kiknek és milyen értelemben mondta azt Krisztus, hogy *„ti vagytok a világ világossága”*. Egyáltalán – tegyük fel a kérdést – hogyan lesz egy Istenben hívő ember a világ világosságává, mi teszi azzá? A Zsolt 119,130-ban azt olvassuk, hogy *„a te beszéded megnyilatkozása világosságot ad, és oktatja az együgyűeket”*. Isten ígéje tehát világosságot ad, sok mindent megértet velünk Isten szemszögéből nézve. Ezt erősíti meg ugyanennek a zsoltárnak a jól ismert 105. verse is: *„Az én lábamnak szövétneke a te igéd, és ösvényemnek világossága”*. Tehát Isten ígéje világosságot ad. Ez azonban azt jelenti, hogy egy hívő csak akkor lehet világossággá, ha elvégzett egy bibliaiskolát, és számtalan ígét már megtanult? A bibliaismereti tudás lesz a mi világosságunkká? Sokan mondanák azt, hogy nem. Nem elég a tudás, az ígét el kell hinni és meg kell cselekedni. Ez igaz, de tegyük fel a kérdést, hogy ezek szerint valaki csak akkor lesz világossággá, ha már sok mindent elhisz az Igéből? Akkor lesz, ha több év vagy inkább évtized óta él keresztyén életet, sokat szolgált a gyülekezetben, a családjá és munkatársai körében? A megszerzett életbölcesség, gyakorlatiasság tesz valakit világossággá? Vagy a szeretet egy bizonyos szintjét kell elérni ahhoz, hogy valaki világosság legyen? El kell érni a szeretetnek egy bizonyos fokát? Tudni kell nemcsak azokat szeretni, akik minket is szeretnek, hanem ellenségeinket és a minket gyűlölőket is? Ha már így szeretsz, akkor vagy világosság? Folytathatnánk a sort, és a különböző mércék felállítását, amikkel aztán megindokoljuk, hogy másokat miért ne tekintsünk a világ világosságának! Magunkat megnyugtadjuk, hogy XY nem éri el ezt a mércét, tehát őrá nem kell így tekintenem.

De az Ige szerint nem ilyen bonyolult a helyzet, nem mi változtatjuk magunkat világossággá, nem mi teszünk valamit, amivel ezt kiérdemelhetnénk, hanem ez Isten ajándéka és munkája bennünk, hívőkben. Nézzük meg, mit is mond erről az Ige. Jézus Krisztus ezt mondja a János 12,36-ban: *„higgyetek a világosságban, hogy a világosság fiai legyetek”*. Ez azt jelenti tehát, hogy mindaz, aki hisz Jézus Krisztusban, az maga is világossággá válik. De miért? Azért, mert a János 8,12 bizonyossága szerint Jézus Krisztus maga a világ világossága. Ha Őbenne hiszek, ha Rá tekintek, a világosságra, akkor én magam is a világosságban leszek, mert Isten megvilágít engem, és az Ő vi-

lágossága átárad rajtam keresztül, vagy még érthetőbben mondjam: visszaverődik Krisztus fénye rólunk. Minket tehát Krisztus nem olyan értelemben nevez a világ világosságának, mintha mi magunk lennénk a fény igazi forrásai, hanem úgy, mint akiken felragyog ez a fény, elnyeljük bizonyos mértékben azt, de vissza is sugározzuk mások felé. Úgy, mint a hold, amelynek nincsen saját fénye, a fény egy részét elnyeli, mert láthatóvá válik, viszont nagy részét továbbítja, és ezért tűnik úgy, mintha a hold is világítana. Ugyanígy a hívők is Krisztus fényét továbbíthatják a világ számára.

Mert tegyük fel a kérdést, mi is az igazi világosság bennünk? A Szentírás szerint az, hogy tudjuk, kicsoda Jézus! A 2Korinthus 4,6 segít ezt megértenünk. Azt olvassuk ebben az igeversben: *„Mert az Isten, aki szólt: sötétségből világosság ragyogjon, Ő gyújtott világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világotlatása végett”*. Két fontos dolgot tudunk meg ebből az igeszakaszból. Az egyik: Isten az, aki világosságot gyújt a szívünkben, azaz ez az Ő ajándéka és munkája bennünk, Ő tesz minket a világ világosságává. A másik fontos dolog, hogy választ kapunk a kérdésre, hogy Isten hogyan gyújt bennünk világosságot. Úgy, hogy Isten dicsősége ismeretét Jézus Krisztus arcán ragyogtatja fel. Mit jelent ez? Röviden annyit, hogy Isten megismerhetővé teszi számunkra magát, mégpedig Jézus Krisztus személyén keresztül, Isten dicsősége megjelenik Krisztus arcán. Azt jelenti, hogy Isten hitet ad nekünk azt elfogadni, hogy Jézus a Krisztus, Ő az Isten Fia, a mi Megváltónk és Szabadítónk. A világosság tehát az, hogy Jézust megismerjük annak, akinek Isten is mondja, és elhisszük Ő róla, hogy Ő a Szentháromság második személye. Ha valaki tehát Jézust saját Krisztusának, Megváltójának, Szabadítójának vallja, annak szívében Isten már világosságot gyújtott. És itt nem az a fontos, hogy a benned lévő világosság mekkora: pislákol, mint egy kialvó fényben lévő gyertya, vagy világít, mint egy reflektorlámpa, hanem az, hogy aki hisz Jézus Krisztusban, annak a szívében, életében megjelent a világosság.

Mindezek tükrében tehát választ kapunk arra a kérdésre is, hogy mitől lesz egy hívő világossággá. Attól, hogy Jézus Krisztust saját Megváltójának hiszi és vallja, felismeri róla ezt az igazságot. Ennyi lenne az egész? – kérdezhetnék sokan. Nem túl minimalista nézet ez? Nem, Testvérek! Gondoljuk végig. Vajon Jézus Krisztus ott a hegyen, ahol a Hegyi beszéd elmondta a jelenlevő sokaságnak, kikhez szólt? Kiket nevezett világosságnak? Csak az apostolokat, akik Neki szentelték életüket, otthagyták mesterségüket és követték Őt? Ma is csak az egyházi tanítók, hittanoktatók, lelkészek, magas egyházi tisztséget betöltő emberek lennének a világ világossága azért, mert életüket Istennek szentelték? Csak azok, akik látványos egyházi és világi pozíciókat töltenek be, és sokan figyelnek rájuk? Csak azok, akik szeretik hallatni hangjukat a médiában, interneten vagy más rendezvényeken? Nem, Testvérek! Krisztus a világ világosságának nevezi a hegyen lévő összes férfit,

13. TI VAGYTOK A VILÁG VILÁGOSSÁGA

nőt, felnőttet és gyermeket, aki hisz Őbenne. Pedig Krisztus még be sem fejezte a tanításukat, még nem is mondta el a teljes Hegyi beszédet, nagy része még hátra volt! Mégis világosságnak nevezte őket. Még nem éltek az apostolok Vele 3 évet, még annyi mindent nem tanított meg nekik. Nem mutatott rá számos bűnükre, nem készítette fel őket mindenféle jócselekedetre az Ige által. Mégis a világ világosságának nevezi őket. Miért? Mert Krisztusnak hiszik és vallják Őt! Azért, mert Isten világosságot gyújtott a szívükben, mégpedig azzal kapcsolatban, hogy kicsoda Jézus! Ő a Krisztus, a Megváltó! Ez a hír a világ világossága, Krisztus személye maga, hogy kicsoda Ő!

Sok mindent gondolhatunk a világban lévő sötétségről. Számos gonoszról gonoszabb dologra rámutathatunk, hogy az a világ legsötétebb dolga. Mégis azt kell vallanunk a Szentírás alapján, hogy nincs nagyobb sötétség az emberi szívekben, mint az, hogy nem tudjuk, kicsoda Isten, és kicsoda Jézus! Amíg erre a kérdésre nem tudjuk az igazi választ, és nem hiszünk Őbenne, addig tegyünk akármit, éljünk akárhogyan is, sötétség lesz a szívünkben! Ebben a kérdésben nem látnak világosan a világ vallásai. A nagy tudósok, akik belelátanak a természet titkaiba, sötétségben maradnak Isten személyét illetően. A hétköznapi emberek, de még azok a vallásos emberek is sötétségben élnek, akik eljárnak templomba, gyülekezeti alkalmakra, de nem tudnak mit kezdeni Jézus személyével. Szomorúan olvastam egyszer arról, hogy vannak gyülekezetek, ahol azt mondják: tiszteletes úr, Istenről beszéljen! Miért szól állandón Jézusról? Nem értették. Az ember legsötétebb bűne az, hogy nem ismeri Istent, és nem akarja magától megismerni, elfogadni Őt. Ahogyan János apostol is fogalmaz evangéliuma elején: *„Az igazi világosság (Jézus Krisztus) eljött már a világba, amely megvilágosít minden embert. A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg Őt. Az övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be Őt”* (János 1,9-11). Ez az, amiről az elején beszéltem: a világosság nem kell a világnak. Nem abban van tehát a sötétségünk, hogy nem tudunk bizonyos keresztyén mércéket elérni, hanem, hogy nem tudjuk kicsoda Jézus Krisztus, és kicsinek valljuk Őt. Nem az az igazi változás az ember életében, ha erkölcsösebben tud élni, hanem ha hitetlenből hívővé, istenfélő emberré válik. Nem abban van a bűneink bocsánata, a megmenekülésünk és örök életünk reménysége, hogy mennyi jót teszünk, vagy mennyire vagyunk jó keresztyének, hanem abban, hogy van-e Megmentőnk, Szabadítónk, aki mindezeket nekünk adja. Ezért, ha valakinek a szívében Isten világosságot gyújt az Ő Fiának személyével kapcsolatban, azt Krisztus már a világ világosságának nevezi. Ez a legnagyobb változás az életünkben. Olyan, mint amikor egy sötét szobában világosságot gyújtanak, hirtelen minden megváltozik, minden más megvilágításba kerül, másként látja az ember a dolgokat, saját magát is, de a körülötte levőket is. És hirtelen elkezd látni egy utat is, Isten útját, nem messze, lehet, hogy csak a lába előtt, ahogy olvastuk: *„ösvényem világossága”*, és lábam előtt, nem kilométerekre, ha-

nem ami előttem van, a következő lépésig, de Isten megvilágítja, hogy merre kell mennünk.

Pont ezért, mivel Krisztus a világosság, hadd tegyem fel kérdésként: Isten már világosságot gyújtott a te szívedben azzal kapcsolatban, hogy kicsoda Jézus? Személyesen saját Megváltódnak, Krisztusodnak és Szabadítódnak tudod vallani Őt? Mert ha igen, akkor Isten téged is a világ világosságává tett! Olyan emberré, aki a fényt tudja mások felé továbbítani. Félreértés ne essék: mi fényt senkinek a szívében nem tudunk gyújtani, nem ez a feladatunk, ezt továbbra is csak Isten teheti meg, mindig Ő a fény igazi forrása, de minket eszközként használ fel arra, hogy a bennünk gyújtott világosságot mások meglássák. Vállaljuk-e, Testvérek, ezt a feladatot, ezt a küldetést? Ha tehát hiszel Jézus Krisztusban, akkor téged Isten a világ világosságává tett családot, tanuló társaid, munkatársaid körében, ott, ahol vagy. Hiszed-e ezt magadról, és hiszed-e ezt testvéreidről, hogy ők is világosság? Hiszed-e gyülekezetedről? Mert a Jelenések 1,20-ban Isten a gyülekezeteket gyertyatartóknak hívja, azaz olyanoknak, akik a világosságot, fényt adó gyertyát hordozzák. Ezzel röviden azt mondja Krisztus: gyülekezetünk célja a Jézusról szóló evangélium továbbadása másoknak, ugyancsak ez a célja a keresztyén ember életének is, Istent dicsőíteni azáltal, hogy megvalljuk Jézust Krisztusunknak!

Testvérek, beláttuk-e már azt, hogy mekkora szükség van erre a világosságra? Tegyük fel a kérdést magunknak: mi lenne, ha a nap többé nem világítana? Tudjuk jól, hogy milyen súlyos következményekkel járna ez. Az lenne a legkisebb bajunk, hogy nem látnánk semmit, és elesnénk, ugyanis fény nélkül meghalnánk, ezt tudjuk jól. Fény nélkül a világ rideg, élettelen és élhetetlen lenne. Isten ígéje szerint azonban ez nemcsak fizikailag lenne igaz, hanem lelkileg valóság sajnos sokak számára. Isten világossága nélkül lelkileg halottak vagyunk, a világ rideg, sötét és igazi remény nélküli. Lehetnek emberi számításaink, reményeink, de a halállal szemben nincs emberi megoldás, csak a Krisztustól kapott örömhír lehet reménységünk. Mennyire kell a világosság ebbe a sötét világba és a sötét szívekbe? Amennyire a napfényre szükségünk van minden nap! Amikor tehát esetleg a nap kisüt, vagy egyszerűen az éjszakából nappal lesz, időnként jusson eszünkbe, hogy milyen nagy áldás a fény, és jusson eszünkbe, hogy erre van szüksége sok-sok ismerősünknek, szerettünknek.

Ezért fontos válaszolnunk az igevers másik nagy kérdésére is, hogy vállalod-e ezt a feladatot, amit Isten szorosán Krisztusba vetett hitedhez kötött, hogy világosság legyél mások számára, azaz továbbítója legyél annak az örömhírnek, hogy Jézus a te Szabadító, Megváltó akar lenni. Mert az igevers nagy részében Krisztus arról beszél, hogy fénylenünk kell. Az elején elhangzik egy rövid mondat: „*ti vagytok a világ világossága*”, és utána hosszan beszél arról, hogy ezt nem lehet elrejtteni, nem lehet eldugni. Mert sajnos nagyon sok hívőt megkísért ez a gondolat és ez a fajta életmód, hogy elrejtjük

13. TI VAGYTOTK A VILÁG VILÁGOSSÁGA

Istentől kapott világosságunkat, Jézusba vetett hitünket. Ezért mondja Krisztus: „*Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fényljék.*”

De hát miért akarja valaki a világosságot elrejtteni? Miért akarja valaki Krisztusba vetett hitét, az ő személyes Megváltóját mások előtt eltitkolni, rejtegetni vagy akár letagadni? Fontos, hogy jól értsük azt, amit Krisztus mond. Nem azzal vádol bennünket, hívőket, hogy a szívünkben gyújtott világosságot el akarjuk oltani, azaz nem akarunk többé Krisztusban hinni, nem ezzel vádol minket, hanem azzal, hogy ezt a meglévő hitet, ezt a fényt el akarjuk rejteni mások elől, és ebben a bűnben viszont már nagyon sokat vétkezünk Isten és mások ellen is. Számtalan alkalommal, amikor megtehetnénk, nem vállaljuk fel megváltó Urunkat, és rejtegetjük Őt, mint amikor a gyertyát a véka alá teszik. Miért tesszük ezt? Sok indokot hallottam már. Lehet azért, hogy megtartsuk munkahelyünket, mert tudjuk jól, hogy ott nem tolerálják a keresztyén nézeteket. Lehet azért, hogy egy baráti kör tagjai maradjunk, mert tudjuk jól, hogy kinéznének bennünket. Vagy mert nem akarunk kitűnni nézeteinkkel a többiek közül, mert magunk maradnánk, és egyedül lennénk ezzel. Sokan a családi békességre hivatkozva hallgatnak Krisztusról, mert számos veszekedéshez vezetett a Róla való bizonyágtétel. Sajnos sokan vannak, akik kényelemből és önzésből is akarják Őt rejtegetni: maguk megkapták a világosságot, biztonságban tudhatják az életüket, hiszen Isten már megbocsátotta bűneiket, és az örök élet reménységét adta nekik, ezért bizonyosak Isten segítségére felől. Mivel maguk mellett tudják Istent, ezért elfeledkeznek arról, hogy milyen volt Nélküle élni, milyen a sötétség, és a többi embernek mennyire szüksége van a világ világosságára. Testvérek, ne felejtsük el, milyen volt a sötétség, hanem jusson eszükbe, és higgyük el, hogy mások még abban élnek. Még sorolhatnánk az okokat, hogy mire hivatkozva rejtjük el Krisztust. A lényeg az, hogy sajnos sokan el akarják rejteni Őt.

Viszont ebben az igeversben Megváltónk pont azt mondja, hogy ez ellenkezik Isten céljával és szándékával, ami miatt megmentett minket. Azt mondja: nem azért gyújtottak gyertyát, „*hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék*”. Nem azért gyújtott Isten hitet a te szívedben, hogy azt magadban megőrizgesd, rejtegesd, és önmagad boldog legyél vele, hanem hogy mások előtt fényljék, és Krisztust megismerjék minél többen. Pont ezért szembe kell néznünk ezzel a feladatunkkal, amit Isten hitünkhöz kötött jó szorosán, és azzal, hogy személyesen hogyan szoktuk elrejtteni Krisztust mások elől. Testvérek, tegyük fel ezt a kérdést: te hogyan szoktad elrejtteni Őt? Mert ha a gyertya gyertyatartóba helyezése, jól láthatóvá tétele Krisztus megváltását jelenti ebben a metaforában, akkor a rejtegetés az ellenkezőjét, azaz azt, hogy kerüljük a Róla való bizonyágtétel alkalmait, nem keressük azt, amikor Órála beszélhetnénk. Egy ismerősömtől hallottam egy professzor-

ról, aki messze lakott az egyetemtől, ahol tanított, és szándékosan minden nap vonatozott. Gyorsabban is eljuthatott volna oda. Amikor megkérdezték, hogy professzor úr, miért vonattal megy mégis munkába, azt mondta, azért, mert a vonaton mindig találkozhatok új emberekkel, és bizonyosságot tehetek Krisztusról. Alkalmat keresett arra, hogy az ő Megváltójáról, Szabadítójáról beszéljen. Megtesszük-e ezt mi, Testvérek? Beszédünkben, szavainkkal rejtegetjük Őt, vagy megvalljuk? Életünket, tetteinket nézve látják az emberek ezt a világosságot, vagy pedig csak minket magunkat? Mi az, amit nem merünk megtenni és felvállalni, mert az Krisztus nyílt megvallása lenne? Gondoljuk ezt végig, Testvérek, mi az, amit nem mersz megtenni ezért. És fordítva: hogyan tudnánk Őt tetteinkkel is még nyilvánvalóbb módon megvallani másoknak? Mi az, ami egyértelműen Krisztusról beszélne a munkahelyeden, a szeretteid körében és mások előtt? Megteszed azt?

Egy dolgon külön is gondolkozzunk el. Krisztus arról beszél az igében, hogy bizonyos szempontból nézve lehetetlen, hogy te elrejtse Őt az életedben. Erre mutat rá, amikor azt mondja: „*nem rejtethetik el a hegyen épített város*”. Meg lehet próbálni, de nem fog menni. Ha egy város egy jól látható, magas helyen, egy hegyen épült, akkor azt nem lehet elrejtetni az emberi szem előtt, az láthatóvá válik. Higgyük el, hogy a mi világosságunkkal is ez a helyzet! Lehet, hogy mi sokszor a véka alá akarjuk rejteni hitünket, Krisztus azonban minden hívő életében teremt olyan hitvalló helyzeteket és alkalmakat, amikor ez a fény napvilágra jön, ha akarjuk, ha nem. Ha mi nem valljuk meg Őt, akkor mások fognak a bennünk lévő világosságról beszélni, mert lehet, hogy mások észreveszik. Te, a múltkor azt mondtad nekem, és azzal bátorítottál. És az ember ezt nem akarná bevallani, mert rejtegetni akarja Krisztust, de a másik leleplezi a benne lévő világosságot. Krisztus nem hagyja, hogy a fény, ami megvilágítja a világot, eltűnjön, nem bízza ilyen szempontból teljesen ránk a világosságot. Isten újból és újból világosságot gyújt. Pont ezért, Testvérek, az a kérdés, hogy részt veszünk az Ő munkájában, vagy pedig rejtegetni akarjuk Őt mások elől? Nézzünk szembe tehát azzal a bennünk lévő bűnnel, hogy el akarjuk rejteni a világosságot, és kérjük Krisztus szabadítását, hogy bátran merjünk az Ő akarata szerint hitvalló módon élni, cselekedni, szolgálni és hitvallást tenni.

Végül pedig egy személyes kérést hadd fogalmazzak meg azok felé, akik már hisznek megváltó Urunkban: arra kérem a Testvéreket, hogy emlékezzünk vissza azokra az emberekre, akik fényként világítottak számunkra, még mielőtt Isten világosságot gyújtott volna a szívünkben, még mielőtt hitet adott volna nekünk. Ki volt az, akin keresztül Isten felragyogtatta a te életedben az Ő világosságát? Mi volt az a dolog az ő életében, akár viselkedés, akár cselekedet, akár egy jó szó, amin elindított téged Isten az Ő világossága felé? Hogyha végiggondoltuk ezt, akkor engedelmeskedjünk Krisztusnak. Mit mond a 16. versben? Azt, hogy a világ lássa „*a ti jó cselekedeteiteket, és*

13. TI VAGY TOK A VILÁG VILÁGOSSÁGA

dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat”. Első körben azt kérem a Testvérektől, ha visszagondoltunk arra, kik voltak számunkra ilyen világosság, akkor dicsőítsük mennyei Atyánkat az ő életükért, és azért, hogy a mi szívünkben már világosságot gyújtott. Mert a cél Isten dicsősége. Dicsőítsük a mennyei Atyát ezért a világosságért. Másodszor pedig gondoljuk végig magunkban: én személyesen ilyen világosság vagyok mások számára, mint azok, akikre én így tekinthettem még hitetlenként? Az én életemen keresztül átárad így a fény? Krisztus kijelentése szerint igen: *„ti vagytok a világ világossága”*. A fény ott van a szívünkben a Krisztusban való hit által. Nem az a kérdés, hányan tértek meg a te fényednél, mert fényt csak Isten tud gyújtani. A kérdés az: ezt a fényt, Krisztus személyét te olyan magasra emeled az életedben, hogy mások is lássák az Ő világosságát? Gyertyatartóba teszed a gyertyát, vagy elrejtetted? Az Úr segítsen minket ebben, vegye el félelmeinket, kísértő gondolatainkat, hogy elrejtjük Őt, és adja nekünk, hogy a mi életünkön keresztül is mások meglássák a világ világosságát, Jézus Krisztust magát, és dicsőítsék Érte mennyei Atyánkat!

Imádkozzunk!

Mindenekelőtt dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy világossággá lettél az egész világ számára. Magasztalunk azért, hogy eljöttél, pedig tudtad jól, hogy a sötétség nem fogad be Téged, sőt kivetett, keresztre feszített, gyűlölt. És ma sincs ez másként, Urunk, számos ember nem szeret Téged, kevesen vannak azok, akik igazából gyermekeid.

És ma is ugyanezt tapasztalhatjuk, hogy a világ nem gondolja azt sem Rólad, sem rólunk, hogy mi lennénk a világ világossága. Magasztalunk Téged, hogy Téged mindez nem akadályoz meg abban, hogy fényt gyújtsál a szívekben. Áldunk és magasztalunk azért, ha ezt már megtetted a mi életünkben. Dicsőítünk, hogy annyi mindenre rávilágítottál az Ige fényében. Magasztalunk azért, hogy ez a világosság számunkra útmutatásban, vezettetésben is fontos szerepet játszik.

Kérünk, bocsásd meg nekünk, hogy ott van bennünk ez a kísértés, ez az óemberi vágy, hogy elrejtünk Téged, hogy csak magunknak tartsunk meg, kisajátítsunk, és ezt a fényt ne adjuk tovább. Könyörgünk, kegyelmezz nekünk, és győzd le bennünk ezt a vágyat, győzd le félelmeinket, és add Szentlelked erejét és bátorságát az evangélium hirdetésére, ahogy Timóteust is bátorítottad ezzel.

Kérünk, hogy segíts Rád mutató életet élni. Magunktól, tudjuk, ez nem megy, magunktól erőlködünk, sokszor próbálkozunk magunkat megváltoztatni, de nincs se erőnk, se tehetségünk hozzá. Köszönjük, hogy Te vagy az, aki viszont formálsz, és formálni is akarsz minket. Kérünk, hogy hadd jöjünk újból és újból Tehozzád, hogy ez a világosság valóban a helyére kerüljön az életünkben, hogy mások Téged lássanak meg, és dicsőítsenek Téged,

menyei Atyánkat. Könyörgünk azért, hogy így is tudjunk szeretni Téged. Köszönjük, hogy ez kiváltság lehet számunkra, hogy világosság lehetünk. Még ha magunkról ezt nem is valljuk és gondoljuk, és sok bűnt látunk az életünkben, Te akkor is segíts, hogy mégis elhiggyük, hiszen Te tettél minket azzá.

Könyörgünk, hogy ezekben a sötét napokban különösen is hadd ragyogjon fel a Rólad szóló evangélium, örömhír, hisz nincs más reményünk, nincs más Szabadítónk, csak Te. Reménykedhetünk vakcinákban és orvosi segítségben, amelyek fontosak, és köszönjük, hogy adod őket, de a végső szabadítás egyedül Nálad van Urunk, Te vagy képes betegséget adni és elvenni. Te vagy a mi gyógyítónk – ahogy az Ige mondja. Kérünk, hogy használd fel ezt az alkalmat és ezt az időszakot arra, hogy minél többen Hozzád meneküljenek, és nekünk is segíts fénylenünk, hogy minél többeknek megvalljuk, hogy „*Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia*”, a mi személyes Megváltónk és Szabadítónk.

Urunk, kérünk, hogy ezzel a reménységgel erősíts mindannyiunkat, egyedül élő testvéreinket, azokat, akik szeretteiket veszítették el. Most könyörgünk különösen is azokért a családokért, akik az elmúlt héten búcsúztak szeretteiktől. Kérünk Téged, aki magad vagy „*a feltámadás és az élet*”, legyél számukra a vigasztalás. És adj erőt elhordozni a gyász terhét nekik.

Könyörgünk az egészségügyben dolgozókért is, köszönjük az ő áldozatos munkájukat, kérünk, hogy erősítsd meg továbbra is őket napról napra. Könyörgünk szabadításért, mert egyedül Nálad van az. Köszönjük, hogy nekünk reménységünk lehet, de kérünk nem csak ebből az életformából és a bezártságból való szabadításért, hanem még fontosabbért, a bűnből való igazi szabadításért, hogy akár bezárva, akár szabadon élve, de Neked élhessünk, és a fényben, világosságban járjunk, ne a sötétségben.

Így kérjük, hogy naponként áldj meg bennünket igéddel, és add, hogy annak fényénél megértsük a Te akaratodat, elhiggyük azt, és aszerint is cselekedjünk. Áldj meg bennünket családjaink körében, gyülekezetünkben, munkahelyeinken, hogy akárhol legyünk, akármit cselekedjünk, mindazt a Te dicsőségedre tegyük. Így kérünk, hogy áldd meg az otthontanulást is a gyermekek számára. Adj a szülőknek is segítséget, időt, hogy a munka mellett is segíteni tudják gyermekeiket. Áldd meg, Urunk, az otthon dolgozókat.

Dicsőítünk azért, hogy gyermekeket is adtál ebben az időszakban is gyülekezetünk körében, áldd meg a családokat, édesanyákat és gyermekeket egyaránt.

Könyörgünk idősebb testvérekért is, Te legyél az ő bátorítójuk, aki nap mint nap erőt ad mindennapi dolgokhoz.

Imádkozunk azért, hogy az ígéreted, hogy velünk maradsz, hadd legyen számunkra bátorítás és reménység, és hadd nézzünk arra a napra, amikor visszajössz majd az ég felhőin át, vagy pedig magad mellé veszel minket. Köszönjük, hogy ez a jövőnk, nem az a sötét, amit a média felvázol, vagy amit

13. TI VAGYTOTK A VILÁG VILÁGOSSÁGA

éppen most gondolunk, hogy hogyan kell élnünk, hanem efelé tarthatunk, hogy Veled örökké tartó boldogságban és testvéreink közösségében élhetünk majd bűn nélkül. Kérünk, hadd legyen számunkra reménység az a nap, és annak reménysége hadd határozza meg már most a jelenünket. Így őrizz meg kegyelmedben, Beléd vetett hitben, hogy valóban Téged követve dicsőítsünk tetteinkkel, szavainkkal, életünkkel.

Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

235. ének

1. Hallgass meg minket, nagy Úr Isten,
E mostani nagy szükségünkben,
És tekints meg minket mi életünkben,
Hogy ne essünk e földön hitetlenségbe,
Ördög kezébe.

2. Mert csak te vagy a világosság,
Életünkben te vagy igazság,
Mi setét szívünkben nagy világosság,
És szomorú lelkünkben te vagy vigasság,
Örök boldogság.

3. Távoztass tőlünk hamisságot,
Add szívünkbe az igazságot,
És a mi lelkünkbe nagy bátorságot,
Hogy nyilván elhihessük a boldogságot:
Örök országot.

4. Adj Szentlelket a tanítóknak,
Egyetemben a hallgatóknak,
Hogy mind engedhessünk akaratomnak,
Dicséretet mondhassunk te szent Fiadnak,
Jézus Krisztusnak.

5. Hála néked, mennybéli Isten,
Ki vigasztalsz minket éltünkben,
És el nem hagysz minket nagy szükségünkben,
Megerősítesz inkább az igaz hitben,
Ígéretedben.